

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

27de april 1901.

27de aarg.

Voksne folk.

Fars hat, fars avis og fars kaffekop, — mors kappe, mors briller og mors strikketsi, — hvad mere skal der til? Men det er aarene, de lange, lange aar fra man er fire, og til man er fem og tyve, sprunget over, og hele den voksne alders alvor er over dem.

Dette alvoret ja, det er morsomt at lege med. Det er morsomt at spille sig ind i det. Men, naar du har naaet det, naar

de mellemliggende tyve aar sees tilbage paa og er bliu saa forunderlig korte, fordi de gik saa fort, saa fort, — ja da er alvoret der, og du kan nok gribe dig i at sukke efter legen.

Men gjør du nu legen om til alvor ivrig og flint, saa kan du kanske siden gjøre alvoret til leg. Og det er ikke saa galt, naar det alvorlige arbeide gaar som en leg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leeres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Allt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Men. D. P. Wagners, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 16.

Jakob drager til Laban.

I dette stykke har vi for det første en meget skjøn fortælling om det drømmeshj, som Jakob havde ved begyndelsen af sin reise.

Den første dags aften, da solen gik ned, og Jakob var træt, lagde han sig paa marken for at sove. Da saa han i drømme en stige, som naaede fra jorden til himmelen. Paa denne stige saa han Guds engle stige op og ned, og øverst oppe paa stigen stod Herren selv.

Med dette hj vilde Gud trøste Jakob i hans ensomhed og landskthgighed, at Gud og mennesker og himmel og jord er nær forbundne med hinanden, at Gud er med sine børn overalt, og at han lader sine engle stige op og vogte de troende paa al deres færd. I Joh. 1, 52 siger Jesus til nogle af sine disciple: "Sandelig, sandelig siger jeg eder: Fra nu af skal I se himmelen aabnet og Guds engle stige op og stige ned over menneskens søn." Her har ganske vist Jesus tænkt paa Jakobs drømmeshj og villet lære os, at han er himmelstigen, som forener himmel og jord. For hans skjlb kommer himmelens engle til os. For hans skjlb vil de ogsaa engang bære vore sjæle ind i den himmel, som han har opladt for os.

Men Jakob saa ikke blot det skjønne hj; han hørte ogsaa Herren tale. "Jeg er Abrahams Gud og Isaaks Gud."

Den sande Gud, hvem Jakob havde lært at kjende i hjemmet, var det altsaa, som nu var med ham paa vandringen. Denne Gud lover saa at bevare ham i det fremmede land, at føre ham tilbage og give ham det land, som han havde lovet Abraham og Isak. Han lover ham ogsaa at gjøre hans slegt talrig som jordens støb og at i hans slegt skal alle jordens slegter velsignes.

Dette sidste er et løfte om, at Frelseren skal fødes af hans slegt. Det var det herligste af alt ved dette drømmeshj. Thi intet kan saa-

ledes trøste og glæde de troende, mens de vandrer her paa jorden, som løftet om, at de har en frelser.

Da Jakob vaagnede af sin drøm, kaldte han stedet Betel — det bethder Guds hus. Den sten, hvorpaa han hvilede sit hoved, reiste han op til et mindesmerke og lovede at bygge Herren et hus der, om han førte ham vel tilbage.

Ethvert sted, hvor Gud særlig aabenbarer sig for os, skal være os et helligt sted. Derfor har ogsaa vi vore gudshuse, vore kirker, som vi kalder dem, fordi Gud der aabenbarer sig for os gennem ord og sakramenter. Der har vi vore himmelporte.

I den følgende del af dette stykke hører vi om Jakobs ophold hos sin morbroder Laban. Han var hos ham i 20 Aar.

Laban var en svigefuld og uærlig mand. Han bedrog Jakob gang paa gang. I vor bibelhistorie hører vi kun om det første bedrag. Ved at læse i bibelen herom faar vi høre, at han bedrog ham ti gange.

Alligevel kunde ikke Laban hindre Gud i at velsigne Jakob. Den Gud vil bevare, han er uden fare; og alle ting maa tjene dem tilgode, som elsker Gud. Derpaa har vi et eksempel ogsaa i Jakob.

Da han drog bort fra Laban, var han en rig og af Gud storlig velsignet mand.

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

Et sieblit efter, og der kom løbende imod hende en stor hund med munden aaben og dækket af skum; den snappede efter pusten, idet den kom farende. Efter den kom to mænd og nogle gutter.

"Gaa afveien", skreg de, "spring afveien, den er gal!"

Stakkars lille Betty stod midt i veien aldeles forstenet af skræk. Det var en meget smal vei med høje hækker paa begge sider, og enhver redning syntes umulig for barnet. Hunden kom fremover med fraadende mund og blodunderløbne øjne. I næste sieblit løb der et gennemtrængende sstrig, der gik barnepigen gennem marv og ben; hun var nemlig nu kommen næsten frem til stedet. Hun kom netop, som Tom Dart var tilstrækkelig nær hunden til at skjde, og geværskuddet gik af, netop da Mary naaede berhen.

Hun saa den døde hund i veien og Tom, som stod høiet over den, men med skjælvende lemmer gif hun hen til den lille flok, lidt høiere oppe i veien. De stod alle og høiede sig over noget, der laa paa jorden, og Mary følte, hvor hun blegnebe. Var det Betty?

"Er barnet frelst? Er hun bidt?" gispede hun og trængte sig frem gjennem dem.

Der sad Betty, rent fra sig selv af sorg og stræk med begge armene om sin lille hund.

"Ikke tag den fra mig, ikke rør den; det er min hund! Ikke tag den; stakkars, se hvor forfærdelig den er bidt!" skreg hun rasende.

Mary greb baade hende og hunden.

"Er du bleven bidt? Svar mig, barn! Gud være lobet, det er bare hunden!"

Mr. Giles var ogsaa kommen til stedet og spurgte mændene ud, om hvordan det var gaaet til. De var alle skjælvende og forstræmte.

"Bæstet kom farende lige mod hende, men denne lille hund sprang op foran hende akkurat i rette tid. Se hvor den er bidt; tag den fra hende, den maa blive skudt. Det var en lykkelig, hun havde den med sig."

Dette og meget mere blev sagt, men Betty hverken saa eller hørte noget af, hvad der foregik rundt hende. Hun var rent fra sig af sorg.

"Lad os gaa hjem, Mary! Vi maa saa fat i en doktor; se hvor den bløder! Stakkars, stakkars Prins! Den maa ikke dø, den maa ikke dø! Nei, ikke rør den, jeg kan ikke slippe den!"

"Kom med den", sagde mr. Giles venlig, "jeg skal ikke gjøre den noget ondt. Vi maa se, hvor den er bidt, kanste jeg kan gjøre det godt igjen. Lad mig bære den hjem, jeg skal tage den saa forfigtig. Se der, den er bidt i nakken, men det gjør ondt paa den, naar du holder den saa fast. Lad mig saa bære den, saa kan du gaa ved siden af."

"Vil du bade saaret forfigtig og lægge et plaster paa og snart gjøre den frisk igjen?"

Der var haab i de blaa øine, som saa tilidsfuldt saa paa ham, og mr. Giles tænkte sig om; tilslut sagde han: "Ja, vi skal gjøre det bedste, vi kan for den."

Da aabne Betty sine arme, og Prins blev forfigtig løftet op; et stykke sættelærred, som mr. Giles tilfældigvis havde med sig, blev tullet omkring den. Den løstede sit hoved og forsøgte at slikke Betty's hænder, da den blev taget fra hende; og hun reiste sig op med et nyt udbrud af taarer, og de gif saa hjemover, mens Mary forgjæves søgte at trøste hende.

Da de kom frem, sagde Mary bestemt:

"Kom ind med mig nu straks, Betty, vær nu snild pige. Lad ham sørge for Prins. Han vil komme og sige dig, naar den er bedre. Nei du faar ikke lov at tage i den igjen, nei paa ingen maade."

"Jeg maa se den engang til, Mary; jeg maa; hjære, lad mig saa lov."

"Ja", sagde mr. Giles og saa paa en egen maade paa Mary, "hun skal saa se den engang til, før jeg gaar med den."

Sættelærredet blev forfigtig taget af, og Prins spidsede ører og saa med sine brune, trofaste øine paa Betty.

Betty høiede sig over den og fik lov at klappe det mørke, silkebløde hoved.

"Min lille ven", hvistede hun, og taarerne begyndte at falde igjen, "hjære Prins, gif jeg var bleven bidt istedenfor dig!"

Saa vendte hun sig til mr. Giles og sagde saa hønlig, at det skar ham i hjertet:

"Du maa forbinde den saa fort, du kan; behøver du mere end fem minutter til at vaske saaret og lægge plaster paa? Naar du har gjort det, skal den saa ligge i turben sin, og jeg vil sidde hele dagen og passe den, til den bliver bra igjen. Kom ind til mig med den, naar du er færdig."

"Ja, ja", sagde mr. Giles lidt barskt og gif saa bort i stalden, mens lille Betty stod ved kjøkkendøren og saa efter ham, altfor lydig til at følge efter, men med det lille hjerte overfyldt af længsel efter snart at have Prins i sine arme igjen.

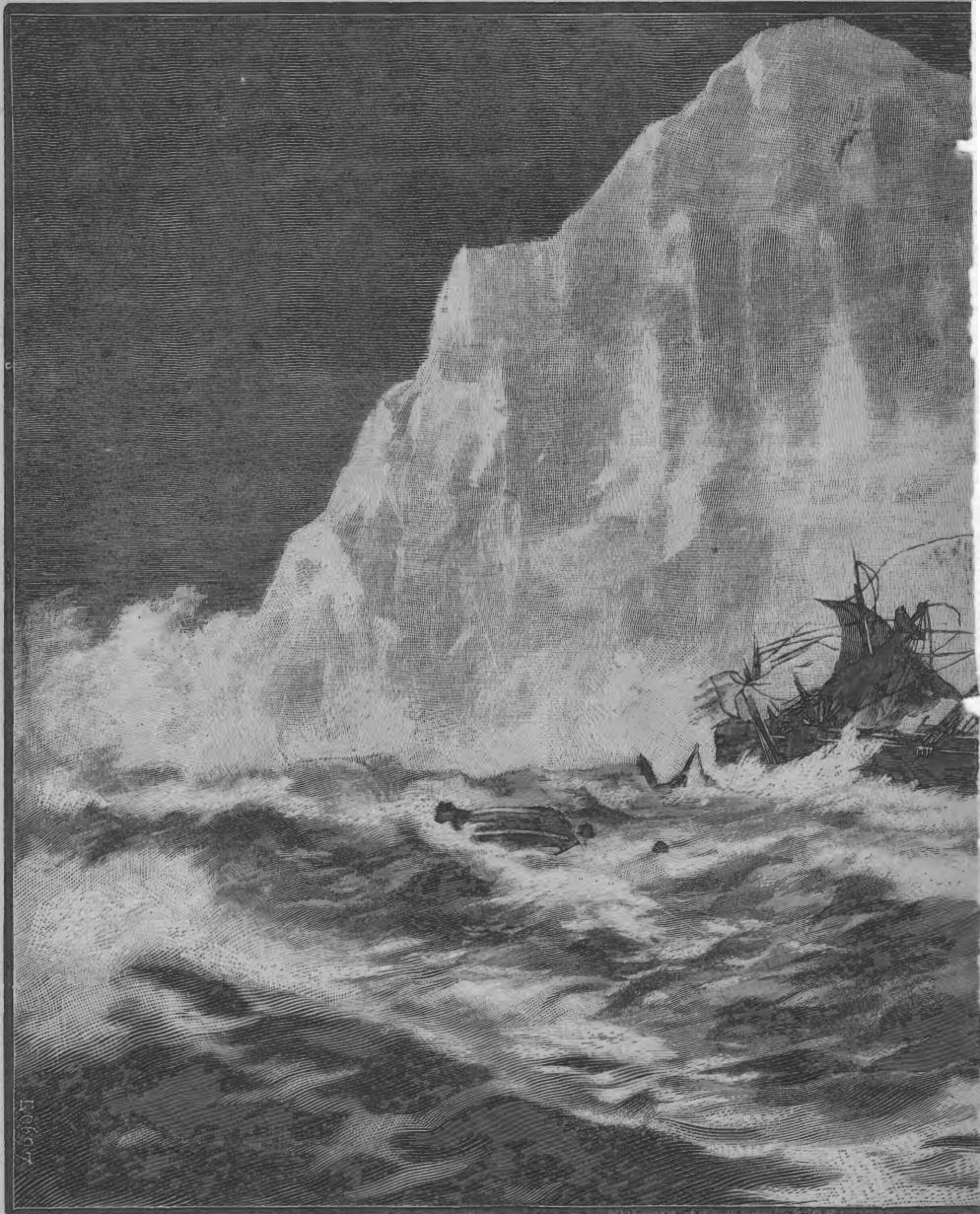
"Betty", sagde Mary venlig, men bestemt, "kom op paa barneværelset og lad mig vaske ansigtet og hænderne dine og give dig et rent forklæde paa."

"Prins vil snart blive bedre Mary, ikke sandt? Han kan godt komme sig igjen. Kan jeg saa give den lidt brød og lidt melk, naar mr. Giles kommer med den?"

Barnepigen undgik at svare, og da hun et par minutter efter hørte et geværstød, for hun først forstrækket sammen, men gav derpaa et lettelsens suk. Betty var altfor optaget med sine egne tanker til at merke noget, og straks hun var færdig ovenpaa, sprang hun ned i kjøkkenet igjen.

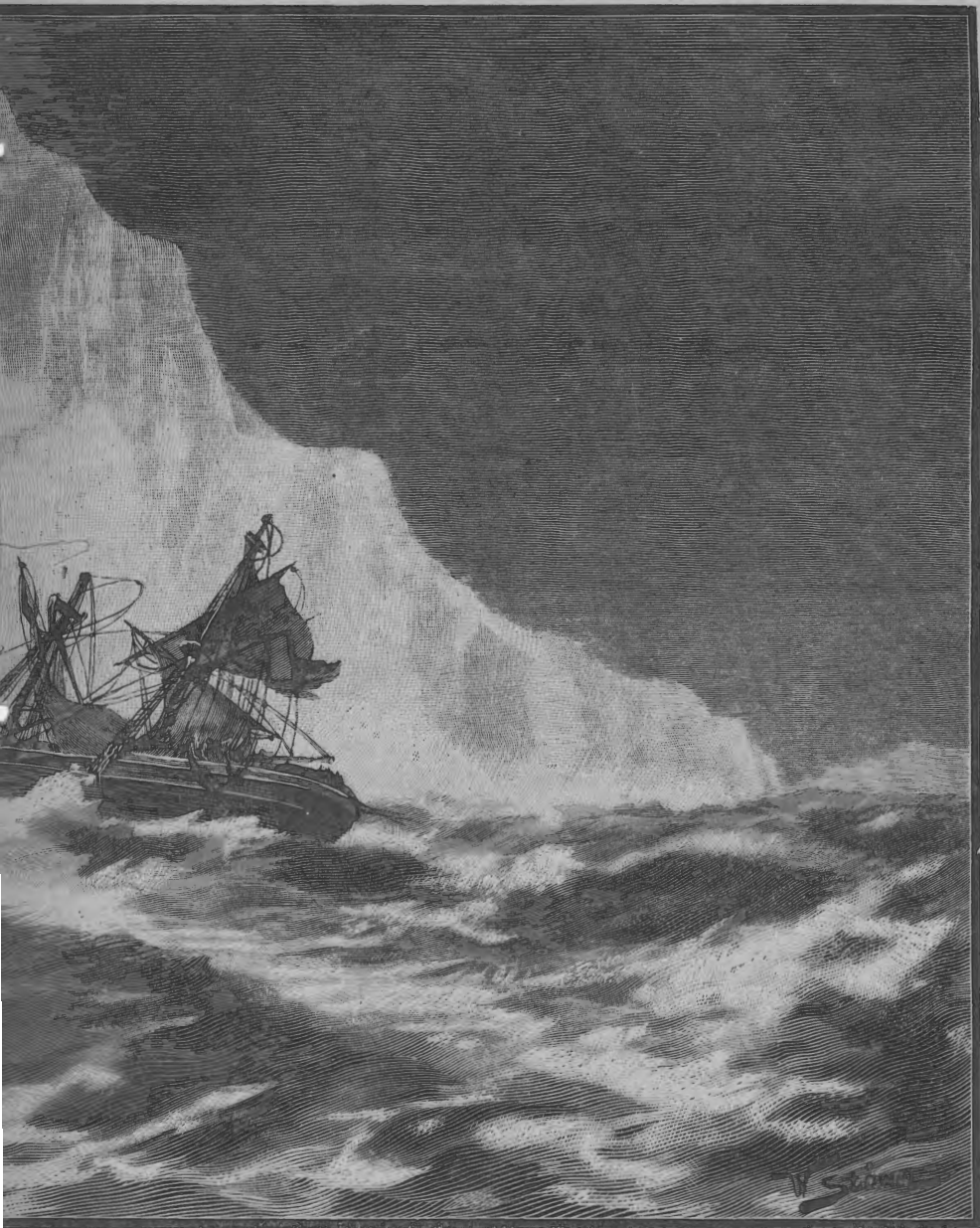
"Er Prins kommen ind igjen, mrs. Giles? Er den bedre?"

"Nu kommer mr. Giles straks, han vil sige dig det."

403905

Sammensted r

ed et isbjerg.

Og et par minutter efter kom mr. Giles. Betty sprang imod ham med aabne arme.

"Hvor har du Prins? Skal vi gaa og hente den ind nu?"

Manden saa forlegen og hjælpeløs paa sin tone.

"Hvor er Mary?" spurgte han.

"Hun holder sig afveien", mumlede mrs. Giles.

Mr. Giles drog et dybt suk.

"Kom da", sagde han, "jeg har gjort mit bedste, det kunde ikke undgaaes."

Han tog Betty ved haanden og fulgte hende bort til stalden. To gange kramte han som for at tale, men sagde ingenting; ved stalddøren lagde han den ene haand paa dørlaasen og tog med den anden under Betty's lille hage og løste hendes ansigt op.

"Du maa være en flink, tapper liden pige, ikke sandt", sagde han, "du maa hufte paa, at dette er bedre for Prins end at leve og lide længe."

Han aabnede døren, og Betty, som ikke havde forstaaet, hvad han mente, stynede sig ind.

Der i kurven laa stakkars lille Prins, kold og stiv. Et øieblik tænkte Betty, den sov, men saa gif den skrækelige sandhed op for hende. Med sine blaa øine vidt opspærrede af skræk vendte hun sig om til den gamle mand, og al farve vug fra hendes kinder.

"Den er ikke død!" raabte hun; "du maa vække den, mr. Giles, det er ikke sandt, at den er død!"

"Lille Betty, hvad skal jeg gjøre, jeg er saa bebrøbet; men dette er det bedste; den var bidt tvers igennem nakkens, saa den kunde ikke have levet længe alligevel."

Betty fastede sig ned paa gulbet med et saa fortvilet skrig og en saadan jamren, at mr. Giles selv sølte graaden i halsen. Han vidste, at der var ingen trøst for det sønderknuste barn, at hun maatte gaa gennem sin sorg alene — alle trøsteord var unyttige; og efter at have ventet der en stund gif han efter Mary, forat hun kunde bringe barnet ind.

Og Betty laa med begge arme om kurven med den døde hund, græd som om det lille hjerte skulde brikke, og sølte som om alt lys, al glæde og al lykke var forbi for altid.

Da barnepigens kom ind lidt efter og saa den lille sammenkrøbne stikkelse, vendte Betty sig om, fortvilet af sorg.

"Gaa bort; jeg vil ikke gaa fra Prins; gif

jeg ogsaa var død! Na Mary", og Betty hufte høit, "sig, at den ikke er død, sig, at den ikke er død!"

Mary søgte forgæves at berolige hende; Betty hørte ikke paa. Hun negtede at forlade hunden, og tilslut maatte Mary med magt bære det modstræbende og sstrigende barn ind. Stakkars lille Betty viste sig ikke som nogen heltinde; men Mary viste overbærenhed og var ualmindelig venlig og taalmodig mod hende.

"Hun er rent fortvilet", sagde Mary til mrs. Giles, "jeg synes altid, det er synd, naar børn bliver saa altfor glad i dør; og Betty har saa sterke følelser; hun kan ikke elske noget halvt."

Gele den lange, varme eftermiddag laa Betty paa sin seng i barneværelset. Barnepigens kunde ikke formaa hende til at smage middagsmad; og da det første anfald af sorg var over, laa hun der, bleg og stille med smaa sammenknugede hænder, mens af og til en undertrykt hulken ryste det lille legeme.

Mary var glad og taknemmelig, da hun senere paa eftermiddagen kom ind og fandt hende sovnet, albeles udmattet af graad og sorg.

Femtende kapitel.

Trøstet.

Betty vaagnebe ikke, da de andre børn kom for at lægge sig, og Mary forsthrrede hende ikke; hun haabede, at sønnen vilde gjøre hende godt. Men tidlig næste morgen slog hun øinene op, og der kom straks en uklar erindring om noget ondt, som var hændt.

Den lille haand straktes ud efter Prins's kurv.

"Vaagn op, Prins!"

Der var ingen kurv! Hvad var det, som var hændt? Var det ikke altsammen bare en skrækelig drøm? Hvor var Prins?

Molly vaagnebe ved, at en ivrig traf i hendes sengeteppe, og der stod Betty over hende med store, rædde øine.

"Molly, Molly! er du vaagen? Sig, at det bare var en drøm! Hvor er Prins?"

Molly satte sig op, gned øinene og forsøgte at blive vaagen; saa saa hun bebrøbet paa sin lille søster.

"Huffer du ikke igaar, Betty? Kom op i sengen til mig, saa skal jeg fortælle dig det igjen. Mary fortalte os altsammen igaar, og haade Douglas og jeg synes, det er saa sørgeligt."

Betty krøb op i Mollh's seng, mens det lille hjerte sank; den onde drøm var altsaa sand, og Prins var død!

"Douglas og jeg gif og saa den i stalben igaar", fortsatte Mollh hvistende; "mr. Giles sagde, at den frelste dit liv, saa da var den jo en helt, Betty. Synes du ikke, den burde have en gravsten; hvor det staar paa? Douglas undrede paa, om du vilde gaa sørgeklædt for den, men jeg tror ikke, folk bruger at gaa i sort for en hund."

"Den frelste mit liv", mumlede Betty, "uf, hvorfor gjorde den det? Gid jeg var død istedenfor! Naar Prins er død, kan jeg ikke leve." Og med et nyt udbrud af taarer hulkede hun: "Nu kommer jeg bestandig til at gaa alene igjen, akkurat som før! Der er ingen, som bryder sig om mig; der er ingen, som vil gaa med mig; Prins er den eneste ven, jeg har haft. Jeg maa se den en gang til." Hun reiste sig op og tørrede taarerne. "Jeg gaar bort i stalben og ser den engang til, Mollh. Jeg maa kysse den og sige farvel; jeg kunde ikke gjøre det igaar."

"Ja, men den er begravet", sagde Mollh hurtigt. "Zgaar aften var begravelsen. Mr. Giles grov en grav til den under det pene, gamle øbletræ ude i haven; han sagde, det var bedst, at du ikke saa den mere."

Dette var et skrækkeligt slag for Betty. "Jeg synes nok, jeg burde været med ved begravelsen, det var jo min hund; du og Douglas brød dere ikke det mindste om den. Det var slygt af mr. Giles. Forresten er det det samme med alting nu; jeg bryr mig ikke om noget mere nu, naar Prins er død!" Det krøllede hoved sank ned paa puden, og ligesom forbum kong Akab, vendte Betty sit ansigt mod væggen og afflog al trøst.

De følgende dage var barnepigen meget ængstelig for Betty. Hun gif stille og bleg omkring, vilde ikke lege sammen med de andre børn, men tilbragte sin meste tid ved Prins's grav. Hun havde ingen appetit og sov ikke om natten.

"Barnet sørger sig rent syg", sagde mrs. Giles, det vil blive bedre, naar hun kommer tilbage til London." (Sluttes.)

For tung.

En tiaarig liden pige havde hørt sine forældre tale om, at bedstefar var gjerrig og endog paa en slet maade søgte at undbrage sig betalinger af sin gjæld. Barnet tænkte meget over dette og drømte endog om det en nat. Den

næste morgen sagde hun til den gamle: "Bedstefar, jeg har drømt om dig i nat." "Saa, det skulde dog være kjært at høre, hvad du har drømt?" "Jeg drømte, at du var død. Saa kom englenerne ned og tog dig af sengen og løst op i luften med dig, saa høit, at jeg tilsidst ikke mere kunde se dig. Men med en gang kom de tilbage igjen. Englenerne lagde dig igjen paa sengen, og den ene sagde til dig: 'Kjære mand, du er for tung for os, vi kan ikke bære dig til himmelen.' Da sagde du: 'Men kjære engle, jeg er dog ikke tungere end andre mennesker.' Da sagde englenerne: 'Jo, du har ikke betalt din gjæld endnu; den tager du med dig i døden, og den gjør dig saa tung, at vi ikke kan bære dig til himmelen.'" Bedstefaderen blev stille og tænkte paa sit liv. Han begyndte at stamme sig over det, og endnu den samme dag betalte han, hvad han var skyldig. Og lidt efter lidt begyndte han ogsaa at lette sit hjerte for de andre syndebyrder, som hvilede paa ham. Han fik kaste dem paa den herre Jesus. Da englenerne virkelig skulde bære ham til himmelen, var han ikke for tung.

Staa tidlig op.

Stat op! galer hanen, staa op! det er dag,
D hør bare efter vort stueurs slag.
Jeg har nu alt staaet en time, ja mer,
Og galet, saa rusten i halsen jeg er.
Se, Ole er ude og pløier — og hør,
Alt Stagnhild har melket og løst sine kjør.
Ja alle har meget at gjøre — kun du —
du ligger og snorker i sengen endnu.

Stat op! kvidrer lerten høit oppe i sky,
Nu alle er oppe paa land og i bh.
Lad ingen dog sige, at du laa og sov,
Mens alle vi smaafugle sang til Guds lov.
Gardinet rul op! o hvor himlen er blaa,
Sky vinduet op og tag klæderne paa!
Hvor dufter det friskt over ager og eng,
Men kvalmt maa det være hos dig i din seng.

Stat op! siger bien og fløver omkring,
Saa sjelden den hviler sin surrende ving.
Har du da slet intet at gjøre, min ven?
Se, dagen er kort, snart det kvælder igjen!
Saa mange smaablomster, ja tusende vel,
Har jeg at besøge, før det bliver kvæld.
Men godt hviler den, som af arbeid er træt;
Blot prøv det, saa skal du nok se, jeg har ret.

Vuggevise.

Af Signe Fredriksen, 1. car.

Lille barn i vuggen smiler,
Træt mod puden hodet hviler,
Smilet leger paa dets kind,
Tanken ser i himlen ind.

Thi i drømme nu det ser
Englebørn om vuggen ler.
Vinger smaa de breder ud,
Thi de ere sendt af Gud.

Gud har sagt til engle smaa:
J maa freds om vuggen slaa,
J maa være vuggen nær,
Thi jeg haver barnet kjær.

Til billedet.

Sammenstød med et isbjerg.

Hvad vore seilskibe frygter mest, naar de paa Quebeksfarten drar bort imod Nyfundlandsbanterne, er isbjergene. De er store de, ser du, undertiden saa store som virkelige bjerge. Og saa ved vi aldrig, hvor de er; for de svømmer omkring og drives baade hid og did af strøm og vind. Er det mørk nat da, eller tæt taage, saa gjelder det at passe godt paa termometeret. Det maaler varmen det, ved du, og ved pludselig at vise, at luften blir kjøligere, kan det nok varsele sjømanden om, at isbjerg er nær. Det er naturligvis koldt omkring et isbjerg.

Men endda ved de jo ikke, hvor isbjerg^t er, og det hænder nok, at de spoder paa. Og da er gjerne baade skib og folk redningsløst fortabt. For paa isbjergets kyst er det som oftest umuligt at lande.

Opl. paa gaader i nr. 15.

Gaadespørgsmaal:

1. Anna. 2. Tigris.

Skulte navne:

1. Hanover. 2. Waas, Erfk. 3. Dublin.

Billedgaade:

Kom Anna og Solveig, skal vi høre paa musikken.

Geografisk gaade.

1. Et land i Europa.
2. En by i Norge.
3. En anden by i Norge.
4. En by i Sydamerika.
5. En indsjø i Nordamerika.
6. En by i Sverige.

Fordogstaverne danner navnet paa en by i Italien

Wetter Stadumshagen.

Sirkantgaade.

a. a. a. a.
b. b. i. i.
n. n. n. n.
o. o. r. r.

Bognaverne ordnes saaledes, at linierne læst vandret og lodret siger det samme og betegner:

1. En af de nordiske guder.
2. Et pigenavn.
3. Et landstrib i Asien.
1. Et pigenavn.

Billedgaade.

